

Літнарівч Тетяна Миколаївна

*Народ мій є,
народ мій вічно буде !*

смт. Гриців
Шепетівського району
Хмельницької області
2000 р.

Зміст

П Е Р Е Д М О В А.....	4
Христос воскрес, Христос воскрес.....	5
Не знаю я.....	6
Господь заповідав нам.....	7
Дяка Богу.....	8
Молитва Миколі Чудотворцю.....	9
Молюсь і Бога я благаю.....	10
Молитва сільського пенсіонера.....	11
В новорічну ніч.....	12
Авве Марія.....	12
Мороз.....	13
Як сонце на небі одне.....	14
Самотність...Рождається Христос.....	15
К тебе я мысли и руки простираю.....	16
Народна сила.....	17
Вінценосні государі.....	18
Хвальби повні торби.....	19
Тепер частенько згадуємо ми.....	21
Предать забвению концлагеря.....	22
Бухенвальдський набат.....	23
Кучмісти, Лазаренки, Кравчуки.....	24
Демократія.....	25
Самотність.....	26
Синівська клятва.....	27
Сынам.....	28
Романтична душа.....	29
Чого мене болить душа.....	30
Моя убогая хатинка.....	31
Ранок в гаю.....	32
Надія.....	33
Волошки польові.....	34

ПЕРЕДМОВА

Літнарівч Тетяна Миколаївна народилася 16 лютого 1927 року в старовинному селищі Грицеві, яке омиває річка Хомора. Мальовничий Подільський край, що утопає у вишневих і яблуневих садах на все життя відкарбувався в душі вчительки історії та географії.

До виходу на пенсію вона була талановитою вчителькою. Кожний її урок був проведений на рівні таланту.

Учні заслуховувались міфами давньої Греції. Кожний урок ніби в машині часу переносив їх у давні віки. Ми бачили змію, яка нависла над колискою Геракла і разом з ним перемагали і Змію і Лева. Ми побували в лабіринті і нас вивела в світ розуму, світла і добра нитка Аріадни, клубок якої на життя нам дала Тетяна Миколаївна.

Тетяна Миколаївна була в мене, її сина Руслана, класним керівником з п'ятого по одинадцятий клас. Вона ніколи мене не виділяла серед інших своїх учнів, але виховала на кращих традиціях героїчного минулого та сучасного.

Глибока шана і любов нашій дорогій вчительці і матусі.

Сини Руслан, Ігор

Україна

З горя почорніла,

А вірші складає,

А пісні співає.

Слова пісні

Думайте, навчайтесь,

Свого не цурайтесь.

А хто матір не забуває,

Тому Бог допомагає.

ХРИСТОС ВОСКРЕС, ХРИСТОС ВОСКРЕС

Христос воскрес, Христос воскрес,

Я чую голос із небес.

Це перший промінь сонця сповіщає,

І торжествує все живе,

Ісус життя нам всім несе.

Великий, праведний наш Боже,

За нас торттури, муки Ти терпів,

Нас грішних всіх простив,

Своєю праведною кров'ю

Гріхи всі наші іскупив.

До Тебе руки і серце простираю,

Тобі я вдячність і хвалу співаю,

Вклоняюсь низько я Тобі,

В сльозах прошу простити гріхи,

Благословення синам і внукам Ти пошли.

Все зле, нечисте від них віджени,

В свою опіку їх візьми.

Святий Творець, Великий Боже!

Я в Тебе вірю і поклоняюсь,

Тобі єдиному молюсь і сподіваюсь.

НЕ ЗНАЮ Я

Не знаю я, чи сон,
Чи це бувальщина була,
Як гляну я на небеса,
А там у високім небі,
У сяйві сонця,
Немов хмариночки віконце.

Я облік Твій уздріла,
Сльоза скотилась,
Вся затремтіла.
А Ти молисердний наш Творець
Був в білім сяйві,
Не голові вінець.

Ти глянув лиш на мене,
А сам мовчав, мовчав.
Лиш погляда промовляв,
Та я душею все зрозуміла;
Тобі вклонилась, обімліла,
Наш Вседержителю, Великий Боже,
І зрозуміла,
Ти корив, як ми живем негоже.

Немає миру, розпуста, грабежі,
Зависть, ненависть, пороки лиш одні.
І якщо далі так поведеться,
То рід людський загине,
До того йдеться.

Великий Боже, Ти їх оброзуми,
Спаси людей, дітей спаси.
Ізжени з їх душ користь і розбрат,
Щоб всі були як з братом брат,
Щоб дружно і мирно вже жили,
Щоб славили Тебе

І вдячні за життя Тобі були.

ГОСПОДЬ ЗАПОВІДАВ НАМ

Господь заповідав нам,
Щоб ми багатства не копили,
А лиш любили і добро чинили,
Щоб не кривдили нікого,
Ні людей і ні тварин;
Жили лиш по правді, зберігали мир.

Якби люди виконували ці заповіти
І жили як Бог велів,
Він ласкою своєю всіх би нас зігрів.
Хто радується чужому горю,
До нього більше не прийде.
Хто бажає комусь лиха,
Скоро матиме своє.

І нежданно так вернеться,
Все, що ти комусь бажав,
В сто разів більше, гірше,
Щоб це ти запам"ятав.

ДЯКА БОГУ

Як сонечко із-за обрію встає,
І перші промені землю благословляють,
Мої думки до Бога линуть,
Подяку і прощення вимовляють.

Прости нас, Боже, за гріхи,
Прости нам все, що ми зробили,
В думках, словах, ділах своїх
Ми заповіді твої осквернили.

Змилуйся над нами, Великий Боже,
Подай нам силу і терпіння,
Не впасти в гріх, не скривдити когось,
Добро чинить як твоє веління.

Спасибі, Боженько за все,
За нічку цю, що рано встали,
Що дав натхнення і здоров'я,
Дай, Боже, сили, що день пропрацювали.

Миловердний, Великий Боже,
Настав нас на шлях істинний і прости,
Дай терпіння, силу і наснагу,
Молю тебе, прости гріхи, прости.

МОЛИТВА МИКОЛІ ЧУДОТВОРЦЮ

О, Великий, справедливий, Миколаю Чудотворцю,
Ти чудо учини,
Від злих, зависливих, недобрих
Мене Ти захисти.

Що мені бажають недруги,
Ти їм все поверни.
Мій дім і мою душу
Від злого бережи.

О Великий Чудотворець, мій покровителю,
Молю Тебе, Ти чудо учини.
Моїм дітям, синам і внукам
Здоров"я крепкого пошли.

Своїм чудесним даром
Спаси синів моїх, спаси
На їх життєвих, крутих дорогах,
Всі хмари розжени.

Зі сльозами на очах молю Тебе я, Чудотворцю,
Послати їм благополуччя,
Прости Ти нас і захисти,
Від ворогів огороди.

О, Великий Миолаю Чудотворче,
Мольбу мою почуй,
Від нас не відступи,
І чудо здійсни.

МОЛЮСЬ І БОГА Я БЛАГАЮ

Молюсь і Бога я благаю,
Простити грішний мій народ.
Вернути мудрість нам і силу,
Подолати поріг незгод.

О, Боже милосердний наш, єдиний,
Прости гріхи скоєні батьками і нами,
Зглянься над дітьми і стариками,
Веди народ Господніми шляхами.

Не допусти до влади супостата,
Карай глителя і ката,
Народ із злиднів підніми,
Країну нашу збережи.

Помири нас із братами,
Щоб всі йшли Божими шляхами,
Щоб рівні всі були, дружили,
В лиху годину один одному допомогти уміли.

Тоді і вороги б нас поважали,
Країни наші силу мали.
Ми б злидні нарешті подолали,
Біди і голоду не знали.

О, Боженько мій, Микола Чудотворець,
Благаємо Тебе, чудо учини.
Мудрих лідерів Україні Ти пошли,
Життя достойнеє зроби.

МОЛИТВА СІЛЬСЬКОГО ПЕНСІОНЕРА

Господи, не залишай мене,
Укріпи в мені надію і віру,
Допоможи витерпіти все,
Душу заспокій, дай силу.

Я сорок років на совість працювала,
Втомлювалась і знову розгони брала,
Надіялась, що старість забезпечила собі,
Що пенсія гарантована мені.

І так нежданно все перемінилось,
Ми незалежності добились.
Всіх нас злиднями зробили,
Заморити хочуть, бо німці не добили.

Двохтисячний новий рік,
Така знаменна дата,
А в уряді Господь поставив супостата.
Він вісім років обіцяє і пенсій не дає,
Хай Господь йому нашу доленьку пошле!

Господи, Тебе Милосердний, я благаю!
Або вкорочуй нам віку і швидше забори,
Або пенсію зароблену плати,
Та народних гнобителів карай,
До сьомого коліна
Їм нашу злиденну долю дай.

В НОВОРІЧНУ НІЧ

В новорічну ніч був гарний настрій, й не хотілося спати, якась дивна енергія заповонила мене і я написала пару віршів. Ось один із них.

АВВЕ МАРІЯ

У новорічну ніч
Зорі хоровод водили,
Землянам всім
Добро, любов дарили.

Світла небесна хвиля
Весь світ заповонила,
Радістю і щастям
Всю землю напоїла.

Любов, світло і добро
Нам космос посилає,
Гармонія в житті
Авве Марія співає.

Чарівний звук, чарівна хвиля
Живе все напоїла,
Віру, любов, надію
В душах воскресила.

На крилах любові
Летить до нас мрія,
Мелодія ніжна
Авве Марія, Авве Марія.

Краще співати, ніж враждувати,
Хай збудеться кожного мрія!
Любов нехай прийде,
Як дев'ятибальна хвиля

Авве Марія, Авве Марія.

МОРОЗ

Мороз різдв"яний на показ
Шибки у вікнах розмалював,
Іскрами виблискував в повітрі,
Під ногами скрипів, тріщав.

Крилом холодним віхола війнула,
Грозилась заморозить все живе,
Скувати води, ліса, пташину
І підземне цілюще джерельце.

Мороз все більше лютував,
Він пік, щипав, кусав.
А джерельце, неначе серце,
Билось, пульсувало сповнене ритмів і октав.

І так нічого не добившись,
Мороз від нас утік,
А кучугури снігу
Перетворились у весняний потік.

ЯК СОНЦЕ НА НЕБІ ОДНЕ

Як сонце на небі одне,
Бог у нас також один.
Вклоніться Йому, прощення просіть,
В любові й дружбі живіть.

Не моліться багатству,
Воно до добра не веде,
А за нечесно нажите
Розплата тобі і нащадкам прийде.

І кожна пролита сльозинка
По твоїй же вині,
Не зникне безслідно,
А карою стане чадам твоїм і тобі.

САМОТНІСТЬ...РОЖДАЄТЬСЯ ХРИСТОС

Зима, мороз, рождається Христос,
На небі засвітилась Нова Зоря,
А в хаті біля столу
Сидить сива, старенька матінка одна.

Рождається Христос,
Як хвиля, радість покотилась,
А мати старенька в самотині
Кутею розговілась.

Колядки, радість, щастя, спів
У гості до батьків спішили,
Одну лиш матінку стару
Родичі не навістили.

Сидить старенька коло столу,
З кутею слізеньки ковтає,
Забулись всі про неї –
Полинати б до них, та сил немає.

Рождається Христос,
Зоря яскравіше у небі пламеніє,
Щасті дарується тому,
Хто старих, одиноких хоч словом зігріє.

Рождається Христос!
Мати молиться, його благає,
Щоб простив дітей, онуків,
Хай здоров"я, благополуччя їм посилає.

К ТЕБЕ Я МЫСЛИ И РУКИ ПРОСТИРАЮ

К Тебе я мысли и руки простираю,
Тебе единому судьбу сынов своих вверяю.
Прости их Боже и не покинь в беде,
Где бы ни были они, будь с ними всегда и везде.

Сынок, ты твердо верь, родной и знай,
И в час горести на Бога уповай.
Он добр и милостив, и за искреннюю любовь
Добром заплатит, даст и хлеб и кров.

Сынок, ты к людям добрый, справедливый будь,
И не обидь кого-нибудь,
Что б на тебя не обижались,
Чтобы чужие слезы не пролились,
Чтобы не обидел сироту и старика,
Что б нищим хлеба дал сполна.
И на твоей дороге, кто встречный был,
Чтобы тебя улыбкою и благодарностью проводил.

НАРОДНА СИЛА

Якщо ти вірний син своїй Вітчизні,
І предків заповіти пам"ятаєш,
Свій край і свій народ любити маєш.

Вони свободу нам заповідали
І перед Богом всіх нас закликали, -
На благо Вітчизні, народу послужити,
Часточку доброго діла зробити,
Мудрість свою проявити.

Щоб справедливі і чесні дії твої
Країну з руїн підняли.
Народу добро ти роби,
В народі довіру старайся, зароби.

І народ не залишить тебе,
На добрі діла надихне.
Народ – це підтримка і перемога,
Нездоланна сила, дана від Бога.

У всіх цивілізаціях у давнії часи,
Тих, хто з народом поруч пішли,
Їх краї процвітали тисячі років,
Поки не скотились до великих пороків.

Як зралиди рідний народ,
Принизили, позбавили Богом даних свобод,
Їх імперії, царства вмить розпадались –
Гнівом Божим сурово карались.

Кару цю всі понесли:
Тепер і в давні часи.
Цей урок пора вивчити і нам,
Щоб не загинути як тим краям.

Добро робити всьому народу,
Найти лиш пораду і згоду.
Гординю свою не піднімати,
Не кривдити не грабувати.

Не возвишати хвальбою себе,
Хай Бог і народ оцінить тебе.
За добрі діла ти одержиш пошану,
За сльози народні прокляття і кару.

ВІНЦЕНОСНІ ГОСУДАРИ

Внценосні государі
Стільки зла не принесли
Своєму народу,
Скільки мародери, казнокради, -
Готові аж до зради.

Ті дбали про державу,
А значить про народ.
Ці ж про наживу,
Як різний зброд.

Оставьте гордість і багатство,
І казнокрадство і чини,
В народнім храмі лиш як братство,
В пошані доброзичливі одні.

Я вдячна Богу, що мене не покидає,
Дає здоров"я, думки розумні навіває,
Синочків від обіди оберігає.
І мир і сонце нам дарує,
А в серці спокій і доброзичливість панує.

Бідність і злидні нам ненависні,
А сльози і горе так ненавмисні.
Ви не визнаєте їх кам"яною душею,
Хоча з ніщим ви ж плоті одної.

Та ніщий має духовне багатство,
Благородство і чуйність до всіх,
Поділіться крихтою хліба, -
Ви ж з рота рвете його в них.

ХВАЛЬБИ ПОВНІ ТОРБИ

Хвальби повні торби,
Які то ми гарні і співучі.
Дуже розумні і везучі,
Все вмієм, все знаєм
І краще всіх все виробляєм.

Ще й багатства різні маєм,
О, ціну собі ми добре знаєм.
Тому дружить не будем з ким попало,
Багатий Захід вибрали ми вдало.

Ось лиш забули на хвилину,
Як Захід завойовував нас в лиху годину.
Як французи і німці нищили нас,
Якби не слов"яни-брати
Допомогли в той грізний час;
Нас би всіх у крематоріях спалили,
Інших у рабів перетворили.

А тепер я зрозуміла,
Чому країна наша мила
Така злиденна і народ
Вісім років лиш морила.

Чому мізерні пенсії через 7-8 місяців дають,
Лікарі не доступні, люди мруть,
Чому зарплату за працю теж не дають.
Поля не орють і не сіють,
А це тому, що краще всіх все знають і уміють.

Світло годин на десять виключають
Зимовими довгими вечорами,
Люди стіни лобами оббивають.
На хліб щоденно ціни підростають,
На всі негаразди причини мають.

Газ тепер нам не доступний,
Цей вогник голубий у нас відсутній.
Якщо хочеш юшечку зварити,
Мусиш в ліс сходити
І в"язку дровець принести,
Ось тоді собі і вари.

Якщо не здужаєш нівроку,
Лямку не тяги, умри до року.
В нас дуже розумний, поважний президент,
Такого ніде ти не знайдеш.

А ще прламент і його команда –
Тисяч десять набереться, ціла банда.
Привілеї мають всі, недоторканність і охорона,
Закони видають,
Які не діють і користі не дають.

Все розграблять, за кордон розвезуть,
А після і самі втечуть.
Одним суверенність, земний рай,
А народу голод, мор і край.

Тепер частенько згадуємо ми,
Як добре ми колись жили.
Все мали і навіщось нарікали,
Як давно це все було,
Давним-давно, давним-давно.

Зарплату і пенсії вчасно одержували,
Дешево все і вибір мали.
Ми їздили куди завгодно;
Носили все, що модно.
Ой як давно все це було,
Давним-давно, давним-давно.

Учили нас усіх наук,
Лікували добре і безкоштовно,
Ходили ми в музеї і театри;
Хто забажав, ішов в кіно –
Давним-давно, давним-давно.

Туризм, курорти, море,
На всі смаки робота і навчання.
Все нам доступнеє було,
Давним-давно, давним-давно.

В країні народи всі дружили,
І дружно німця на фронті били,
Ще пів-Європи від фашизму звільнили
Ось як колись було
Давним-давно, давним-давно.

Тепер залишилися лише згадки, мрії,
Кругом бандити і повії;
Ми стали жебраками і голодні,
І діти і старі всі вже приречені сьогодні.
А що було, вже загуло,
Давним-давно, давним-давно.

ПРЕДАТЬ ЗАБВЕНИЮ КОНЦЛАГЕРЯ

Предать забвению концлагеря
Сталинских времен невозможно.
И страх, что черный ворон
Подхватит тебя где угодно.
Что завтра ты можешь оказаться
На Колыме и Соловках,
И медленно будешь умирать,
Терпя все пытки ада, с цепями на ногах.

Теперь ты не человек,
Тебя можно унижать, ногами бить,
Ведь здесь ты долго не протянешь;
Чем больше уничтожат,
Тем большая заслуга
Перед Кремлем у них.

Там ежедневно костры дымились,
Жгли изможденные, тощие тела;
Ученый и пастух, генерал и хлебосеятель –
Всем уготована одинаковая судьба.

Оттуда живые не выходят;
Верят, что мир не узнает никогда,
Какие злодеяния творили
Партия Ленина, Сталина тогда.

Бухенвальдський набат тривожно звучав;
Він людство застерігав, закликав:
Бути пильними завжди,
Всюди мир берегти.
Не можна нам забувати, що історія, як і спіраль,
Може вернутися всп"ять.

Ті, хто спокон віку
На нашу землю зарився –
Сьогодні в підпіллі,
Ніде не подівся.

Вони піджидають
Зручної нагоди,
Щоб край мій квітучий
Їм вклонився в ноги.

Що вдасться їм за борги
Земельку всю загребти.
Народ – це покірні раби,
Якщо вмiло його запрягти.

Тепер не звучить бухенвальдський набат,
Забули, хто ворог, а хто рідний брат;
Від суверенності всі поп"яніли –
Злиднів і мільярдерів зробили.

Щоб награбоване все захищати,
Владу потрібно їм мати.
І пруться до влади всі відчайдушно,
А злидні ростуть непорушно.

Народе, проснись від довної сплячки,
Зроби, як Шевченко учив, -
Надоїли обіцянки,
Балачки.

КУЧМІСТИ, ЛАЗАРЕНКИ, КРАВЧУКИ

Кучмісти, Лазаренки, Кравчуки
До геноциду Україну довели.
Люди голодають, мруть,
Хвороби, туберкульоз
Щедрий урожай жнуть.

Так група мафіозі, глитаїв
З народу зробила жебраків.
А жебраки беззахисні –
Лиш можуть вмерти;
З них крім шкіри і кісток
Нема, що здерти.

Ось лишилось глитаям
Продати лише земельку,
І повним гаманцем – великим капіталом
Потішить свою пельку.

Батьківщина, народ
Для того і існує,
Щоб з нього дерти;
А з капітальцем
Ніде не пропадеш –
Це закон упертий.

Зарубіж лиш спостерігає,
Як на Україні швидко
Народ вимирає.
Але мовчить – це вигідно для них:
Чим швидше вимре весь народ,
Тоді на землі ці посуне
Весь заморський зброд.

А недоторканність депутатів
Прискорить цей процес:
Колонією станем –
В цім і фінал весь.

ДЕМОКРАТІЯ

Шановні депутати, запам'ятайте,
Що демократія в нас буде лише тоді,
Коли недоторканність ви скасуєте,
І дружно всі за це проголосуєте.

Коли всі рівні перед законом:
Труда, службовець, президент –
Всі відповідають за злочин, інцидент;
Відповідати мусять всі без льгот,
В залежності від скоєного злочину.

Тоді демократія, добробут
Піде вперед;
Не зверне на обочину.

А народ наш працьовитий,
Якщо рівність цю учує –
Зразу краще запрацює.

Україна почне розквітати
І добробут наш зростати.
Отож ви в першу чергу
Недоторканість скасуйте,
А тоді вже демократію будуйте.

Грабіжницьких законів навидавали
І демократією назвали.
Чим країну до краху довели –
Пограбовані всі капітали
За кордон відвезли.

А народ страждає, вмирає
І мовчить,
Коли терпець увірветься,
Тоді він вас провчить.

САМОТНІСТЬ

Самотність в старості страшна,
Коли людина немічна, одна.
Ні з ким порадитись, поговорити,
У чотирьох стінах мовчки жити.

Нікому води подати, розважити, допомогти,
Слов теплеє сказати,
Тоді сам з собою вголос починаєш розмовляти;
Котів, собак за родичів ти маєш,
Ласий кусочок не ковтнеш –
Все їм віддаєш.

Вони тебе вже розуміють;
Ласкою своєю гріють.
Тебе не зрадять – вірні, віддані тобі,
І молять Бога за тебе у біді.

Так з ними легше доживати,
Самотність старості скоряти.

СИНІВСЬКА КЛЯТВА

України вірнії сини,
Батьки наші легендою були.
І в найлютішій війні
Фашизм перемогли..

Брата всім помагали –
Із неволі виручали.

Над плитами могильними склонімся
І щиро вголос поклонімся.
Ми ж цього дерева лист і гілка,
Яка б не була доля гірка.

Як батьківської слави вірнії сини,
Клянємось веснами їх шляхом йти;
Не зрадити Вітчизну, як око берегти,
Народ свій захищати, сіяти добро –
Вогнем випікати, якщо проникне зло.

Клянемося берегти мир і волю,
Якщо нам захочуть замінити долю;
Ми як вірні нащадки і сини,
Поступимо так, як колись діди і ви.
Ми вашу славу теж примножим,
А Бог благословить і нам допоможе.

СЫНАМ

Прости, сынок, меня, прости,
За все прости и строго не суди;
За то, что письмами своими надоедаю –
Пишу четвертое письмо, а ответа не получаю.

За то, что я люблю тебя, родной,
Что ты мне самый-самый дорогой;
Что за тебя я могу жизнь свою отдать,
Лишь бы ты был здоров, и была Божья благодать.

Молю Всевышнего я за тебя,
Чтобы был всегда с тобой, тебя храня,
Что б волос с головы твоей не упал,
Что б болезней и горестей не знал.

Боже, даже если я уйду в мир иной,
Храни мне сына, дай ему блаженство и покой.
Прости нас, Боже, умоляю,
Тебе единому поклоняюсь, верю и обещаю –
Пока жива, молиться буду я за них, -
Не отрекись от веры ни на миг;

Молю Тебя, Великий Боже,
К Тебе я мысли и руки простираю,
Тебе единому судьбу сынов своих вверяю.
Прости их, Боже, и не покинь в беде,
Где бы ни были они, будь с ними всегда и везде.

РОМАНТИЧНА ДУША

Русланчику, синочку, романтична ти душа:
Добрий, чуйний, працьовитий, віриш в чудеса;
Людям всім ти довіряєш,
Кажеш ти їм правду щиру,
А вони лукаві, зависливі і мстиві.
Готові пустити тебе по миру.
Вірити і сподіватись можна лише Богу,
Він не скривдить, а підтримає небогу.
Як починаєш, сину, діло ти якесь,
Проси благословіння в Бога на час цей весь.
І твердо вір, що Бог благословить,
Удача буде, успіх – не сумнівайся ні на мить.

ЧОГО МЕНЕ БОЛИТЬ ДУША

Чого мене болить душа,
Сказати не може, а щось віщує:
Неначе голос з неба чує.
І стогне, плаче і болить,
Не можу заспокоїтись ні на мить.

Молюсь і плачу і страдаю, -
За синами мабуть скучаю.
Де ви, синочки? Відзовіться!
Як я живу тут подивіться.

Ваше тепле слово матір ізціляє,
Хто ж про стареньку ще подбає.
Ви добрі в мене, щирі завжди,
Як була хвора мене ви і спасли.

Мене спасали в скрутний час,
Молюся, діти, я за вас.
Як щиро помолюся, легше вже стає,
Хай Бог здоров"я вам дає.

МОЯ УБОГАЯ ХАТИНКА

Моя убогая хатинка
Стоїть в вишневому саду;
Віночок яблунь, слив і груш –
Мені там любо, я її люблю.

Люблю дивитись на цвіт вишневий,
Мов піна біла на літу;
Цвіт яблунь мене чарує –
В садок відпочивати залюбки іду.

Люблю із саду дивитися на небо,
Як гуси повертаються навесні;
І слухать курликання далеке, -
Це вже спішать додому журавлі.

А я стою і рахую тихо,
Скільки мені зозуля накує,
Чи ще потішусь цим зеленим садом?
Чи відгуляла вже своє?

Зозуля трішки накувала,
Ото ж недовго вже гулять;
І милуватися садочком,
І журавлів у небі виглядять.

РАНОК В ГАЮ

Пливуть хмарки по небу,
Вітерець їх підганяє;
Зелений гай густесенький
Від спраги завмирає.

Та вранці все прокинулось
Від співу солов"я,
Природа вся милується,
А він співа, співа.

Ось ніжні берізоньки
Схилились перед ним,
А пишная калинонька
Віта суцвіттячком своїм.

Дубок поважний, гордий
Листочками не шелестить;
Всі прислухаються до співу, -
Ось рай земний хоча б на мить.

І вітерець ранковий теж приник
Між гіллячком дібров;
Всіх зачарував маленький птах,
А він співа весь ранок знов і знов.

НАДІЯ

Вже сонечко зійшло, та не радує воно,
Бо треба хліба і ліків купити;
Але за що? Що нам робити?

Пів року пенсії не дають,
Люди голодають, мруть;
Вже втратили надію, віру, -
Нас граблять, так треба ж мати міру.

А глитаї, Іуда міри вже не має:
Недоторканність його охороняє.
Йому минеться все, проститься,
Кормушка добра, є чим поживиться.

Народе мій, якщо Іуду, глитаїв уряд захищає,
То гнів наш, сльози цього не прощає.
Святий Миколо, чудо соверши:
Всіх глитаїв по заслугах накажи.

Їх і рід весь їх проклятий,
Щоб діти і внуки мали, що зазнати.
Всі муки, сльози, голоди
На рід їх Ти нашли.

Щоб їх спіткала наша доля,
Хай буде на це Господня воля!
Великий Боже! Вклоняємось до ніг Твоїх,
Єдиний Ти можеш покарати їх.

Милостивий будь, зглянься на наші злидні,
Пошли їм кару, хоч вони багаті і видні.
Надіємось, вірим і благаємо Тебе,
Що кара Божа їх не мине.

ВОЛОШКИ ПОЛЬОВІ

Ой волошки, волошки!
Які ви розкішні у полі.
Ви символ блакитного неба,
Даної Богом нам волі.

Степи і поля уквітчали,
Як хвилю блакитну вітер гойдає;
Житами пройдися, мій друже,
І радість тебе обіймає.

Вінок волошковий на голівку вдягни,
Він щастя тобі принесе.
Небо і сонце, місяць і зорі
Кохання дарують, найдорожче за все.

Ой волошки, волошки,
Ви пахнете волею,
Щасливою долею;
Вітрами ціловані,
Зорями кохані, -
Ви неба блакитного синь,
Радість до серця прилинь.

Вас я збираю,
У віночок складаю;
Як долю свою заплітаю.

Ви символ свободи,
Жіночої вроди!
Ви ніжність і свято душі,
Хай квітне свобода, як ви!